

morning prayer is that one should begin to pray at sunrise, however its time is until the end of the fourth hour, which is a third of the day. If one transgressed or erred and prayed after four hours, until noon, he has fulfilled the obligation of prayer, but he has not fulfilled the obligation of prayer in its proper time. For just as prayer is a *mitzvah* from the Torah, so too, there is a *mitzvah* from the Sages to pray it in its [proper] time, as the Sages and prophets instituted for us. (2) We have already stated that the time for the afternoon prayer was instituted corresponding to the afternoon [תמיד] continual-offering. Because the continual-offering was brought every day at nine and a half hours, they decreed its time [i.e., *minchah* time] to be from nine and a half hours. This is what is referred to as the small *minchah*. Since on the eve of Pesach, when it came out on the Sabbath eve, the continual offering would be slaughtered at six and a half hours, they said that if one prays after six and a half hours he has fulfilled his obligation. When this time comes, the time of its obligation has arrived. This is what is referred to as the large *minchah*.

הַנֶּזֶק הַחֲמֵה וְזִמְנָה עַד סוֹף שְׁעָה רְבִיעִית שֶׁהִיא שְׁלִישִׁית הַיּוֹם. וְאִם עָבַר אֹד טְעָה וְהִתְפַּלֵּל אַחֵר ד' שָׁעוֹת עַד חֲצוֹת הַיּוֹם יֵצֵא יְדֵי חוֹבַת תְּפִלָּה. אָבָל לֹא יֵצֵא יְדֵי חוֹבַת תְּפִלָּה בְּזִמְנָה שְׁבִשֵׁם שֶׁהִתְפַּלֵּה מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה כִּף מִצְוָה מִדְּבָרֵיהֶם לְהִתְפַּלֵּל אוֹתָהּ בְּזִמְנָה כְּמוֹ שֶׁתִּקְנֶה לָנוּ חֻכְמִים וְנִבְיָאִים: ב כָּבֵר אֲמַרְנוּ שֶׁתְּפִלַּת הַמִּנְחָה כְּנֶגֶד תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים תִּקְנֶה זִמְנָה. וְלִפִּי שֶׁהִיָּה הַתְּמִיד קָרֵב בְּכָל יוֹם בְּתִשְׁעַ שְׁעוֹת וּמִחֻצָּה תִּקְנֶה זִמְנָה מִתְשַׁע שְׁעוֹת וּמִחֻצָּה וְהִיא הַנִּקְרָאת מִנְחָה קְטָנָה. וְלִפִּי שֶׁבְּעֶרֶב הַפֶּסַח שָׁחַל לְהִיּוֹת בְּעֶרֶב שַׁבַּת הָיָה שׁוֹחֲטִין אֶת הַתְּמִיד בְּשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּמִחֻצָּה. אֲמַרו שֶׁהִתְפַּלֵּל לְאַחַר שֵׁשׁ שְׁעוֹת וּמִחֻצָּה יֵצֵא. וּמִשֶּׁהִגִּיעַ זְמַן זֶה הִגִּיעַ זְמַן חַיּוּבָהּ וְזוֹ הִיא הַנִּקְרָאת מִנְחָה גְדוּלָה:

EMOR FOR MONDAY
TORAH

אמור ליום שני
תורה

ימין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז אִשָּׁה זֹנָה וְחַלְלָה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה ז אֶתְתָּא מְטַעֲיָא וּמְחַלְלָא לֹא

(7) They must not marry a woman who has been profaned or who is desecrated,

RASHI

רש"י

(ז) זֹנָה. שֶׁנִּבְעְלָה בְּעִילַת יִשְׂרָאֵל הָאָסוּר לָהּ, כְּגוֹן חִיבֵי כְּרִתוֹת, אוֹ נִתִּין, אוֹ מַמְזֵר. חַלְלָה. שֶׁנִּגְדְּלָה מִן רִשְׁתָּהּ [relationships] punishable by excision (see Leviticus, Chapter 18), or [if she cohabited with] a natin [a descendant of the Giv'onim who were converted at the time of Yehoshua (see Joshua, Chapter Nine) and who were forbidden to marry into Israel for all generations], or a mamzer [a product of a forbidden union] (Torat Kohanim 21:14; Yevamot 61b). וְחַלְלָה — [This refers to a woman] who was born from one who is unfit [to be married] to the priesthood, for

אֲרִי תִתְחַל לְמַטְעֵי מִקְדָּשָׁת
 אֲבוֹהָא הִיא מִתְחַלָּא בְּגוּרָא
 תְּתוּקָד: י וְכֹהֲנָא דְאַתְרָפָא
 מֵאַחוּהֵי דֵי יִתְרִיק עַל רִישֵׁיהּ
 מִשְׁחָא דְרִבּוּתָא וְדֵי קָרִיב יֵת
 קְרַבְנֵיהּ לְמַלְבָּשׁ יֵת לְבוּשֵׁיָא
 יֵת רִישֵׁיהּ לֹא יִרְבִּי פְרוּעַ
 וְלְבוּשׁוּהֵי לֹא יִבּוֹעַ:

אֶת־אֲבִיהָ הִיא מְחַלֶּלֶת בְּאִשׁ תְּשַׁרְףָּ: ס
 וְהִפְהִן הַגְּדוֹל מֵאַחָיו אֲשֶׁר־יוֹצֵק
 עַל־רֹאשׁוֹ וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא אֶת־יָדָיו
 לְלַבֵּשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרַע
 וּבִגְדָיו לֹא יִפְרֹם:

adultery — she has desecrated her father; she must be burned in fire. (10) And the priest who is elevated above his brothers, upon whose head the anointment oil has been poured or who has been inaugurated to wear the [special High Priestly] garments — he must not [as a gesture of mourning] leave his hair unshorn nor tear his garments.

RASHI

50b-51a). **She has desecrated her father** — [that is to say,] she has caused a desecration and a degradation to her father's [priestly] honor, for [through her illicit behavior,] people will say of him, "Cursed is he who gave birth to that woman! Cursed is he who raised her!" (Sanhedrin 52a) (10) **לא יפרע** — [The meaning here is that a priest] must not leave his hair unshorn as a gesture of mourning (Torat Kohanim 21:27). And what is the definition of "leaving one's hair unshorn?" More than thirty days [of hair growth] (Sanhedrin22b).

רש"י
 בְּפִגְיָהּ. אֶת־אֲבִיהָ הִיא מְחַלֶּלֶת. חִלְּלָהּ וּבִזְתָּהּ
 אֶת כְּבוֹדוֹ, שְׂאוּמְרִים עָלָיו: אָרוּר שׁוֹן יֶלֶד, אָרוּר
 שׁוֹן גְּדֹל: (י) לֹא יִפְרַע, (תּוֹרַת כֹּהֲנִים) לֹא יִגְדֵל
 פְּרַע, עַל אֶבֶל, וְאִיזְהוּ גְדוֹל פְּרַע, יוֹתֵר מִשְׁלֵשִׁים
 יוֹם:

PROPHETS Ezekiel 44

כא וְחָמַר לֹא יִשְׁתּוֹן כֹּהֵן
 בְּמִיעֲלֵהוֹן לְדַרְתָּא גּוֹיְתָא:
 כב וְאֵרְמֵלָא וּמִתְרַכָּא לֹא יִסְבוֹן
 לְהוֹן לְנָשִׁין אֲלֵהוֹן בְּתוּלְתָא
 מוֹרְעָא דְבֵית יִשְׂרָאֵל

נְבִיאִים יִחֻקָּל פֶּרֶק מִד
 כא וַיֵּין לֹא־יִשְׁתּוּ כָּל־כֹּהֵן בְּבוֹאֵם אֶל־הַחֲצֵר
 הַפְּנִימִית: כב וְאֵלְמָנָהּ וּגְרוּשָׁה לֹא־יִקְחוּ לָהֶם
 לְנָשִׁים כִּי אִם־בְּתוּלַת מוֹרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֵלְמָנָהּ

(21) And no *kohen* may drink wine when they come into the Inner Court. (22) And neither a widow nor a divorced woman may they take for wives, rather only virgins from the descendants of the House of Israel; also the widow who

RASHI

(21) **Into the Inner Court** — The Heikhal
 (22) **Only virgins** — the High Priests may marry [virgins only]. מִכּוֹהֵן — Of the kohanim, i.e., the hedyotim [the common priests], who are

רש"י
 (כא) אֶל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית. הַהֵיכָל: (כב) כִּי אִם
 בְּתוּלַת. יִשְׁאוּ הַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים: מִכּוֹהֵן. מִן הַכֹּהֲנִים

אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֶלְמָנָה מִכֶּהֱנָן יִקְחוּ: כִּג וְאֶת־עַמִּי יוֹרֵוּ
 בֵּין קֹדֶשׁ לְחַל וּבֵין־טָמֵא לְטָהוֹר יִוְדִיעֶם: כֹּד וְעַל־
 רִיב הַמָּה יַעֲמְדוּ לְשֹׁפֵט (קרי לְמִשְׁפָּט) בְּמִשְׁפָּטֵי
 וּשְׁפָטָהוּ (קרי יִשְׁפָטָהוּ) וְאֶת־תּוֹרֹתַי וְאֶת־חֻקֹּתַי
 בְּכָל־מוֹעֲדַי יִשְׁמְרוּ וְאֶת־שַׁבְּתוֹתַי יִקְדְּשׁוּ:

אוריתי וית קממי בכל מועדי יטרו וית יומי שביא דילי יקדשו:

is only a widow, some of the *kohanim* may marry. (23) And My people shall they teach the difference between holy and profane, and cause them to discern between the impure and the pure. (24) And in a controversy they shall stand in judgment, according to My ordinances they shall decide it; and My teachings and My statutes they shall keep in all My appointed times, and My Sabbaths they shall sanctify.

RASHI

רש"י

permitted [to marry] a widow.

בגון הדייטין שמתרין באלמנה:

WRITINGS Proverbs 27

כתובים משלי פרק כז

יח נֹצֵר תֵּאֵנָה יֹאכֵל פְּרִיָּהּ וְשֹׁמֵר אֲדָנָיו יִכְבֹּד:
 יט כַּמַּיִם הַפְּנִיִּים לַפְּנִיִּים כֵּן לִב־הָאָדָם לָאָדָם:
 כ שְׂאוֹל וְאִבְדָּה (קרי וְאִבְדוּ) לֹא תִשְׁבַּעְנָה וְעֵינַי
 יח דנטר תינתא אכיל פריהא
 ודנהיר במריה נתיקר: יט היך
 מלא ויהיך פרוצפי דלא דמין
 חד לחד היכנא לביהון דבני
 נשא לא דמין חד לחד:

כ שיוול ואבדנא לא סבען ועיני

(18) He who guards a fig-tree shall eat its fruit, and [so too,] he who guards his master shall be honored. (19) As in water, face answers to face, so too, the heart of a man to a man. (20) The grave and Gehinnom will not be sated, so too, the

RASHI

רש"י

(19) **As in water, face** — [The face] that you show it, it shows you. (20) **Will not be sated** — from receiving the wicked. **So too the eyes** — of a wicked man will not be sated from wandering around after temptation. (21) **The refining pot** — which

(יט) כממים הפנים. שאתה מראה לתוכן בן מראהו
 שלך: (כ) לא תשבוענה. מלקבל הרשעים: ועיני.
 אדם רשע לא תשבוענה מלשוט אחרי יצר הרע:
 (כא) מצרף. עשוי לצרף כסף וכור לזהב ואיש נצרף
 לפי מהללו:

is made to refine silver; the furnace is made to refine gold; a man is refined according to his praise [i.e., the praise with which others praise him].

הָאָדָם לֹא תִשְׂבַּעֲנָה: כֹּא מִצְרָף לְכֶסֶף וְכוּר לְזָהָב
וְאִישׁ לְפִי מִהֲלָלוֹ:
דְּגִבְרָא לֹא סִבְעָן: כֹּא צְרָפָא
לְכֶסֶפָא וְכוּרָא לְדָהָבָא וְגִבְרָא
מִן פּוּמָא דְמִשְׁבְּחָנּוּי:

eyes of a man will not be sated. (21) The refining pot is for silver and the furnace for gold, and a man according to his praise.

Mishnah Eruvin, chapter 7

משנה עירובין פרק ז

(1) If between two courtyards there was [a wall and] a window of four by four handbreadths [was situated] within ten handbreadths [from the ground], the tenants may prepare two *erubin* [separately, being that there is a wall separating them] or, if they prefer, they may prepare one [together, since there is a window between them] if [the size of the window was] less than four by

four handbreadths [this is not considered a legitimate opening between the two] or [it was situated] higher than ten handbreadths from the ground [resulting that a full legal wall of ten handbreadths, separates the two courtyards and therefore] two *erubin* must be prepared instead of one. (2) If a wall between two courtyards was ten handbreadths high and four handbreadths thick, two *erubin* must be prepared instead of one [the only legal requirement for a wall to be considered a valid partition is its height, as its thickness is of no consequence; our Mishnah states the case of the wall having a thickness of four handbreadths only as an introduction to the following case]. If there was fruit on the top of it [i.e., on the four handbreadths thickness of the wall] the tenants on either side may climb up and eat them, provided they do not carry them down [since the wall was four handbreadths thick at a height of ten, it has a status as being its own domain. However, if it were less than four handbreadths wide, the residents of each courtyard would be permitted to carry the fruit down, as well]. If a breach to the extent of ten cubits was made in the wall, the tenants may prepare two [separate] *erubin* or if they

א חלון שבין שתי חצרות, ארבעה על ארבעה, בתוך עשרה, מערבין שנים, ואם רצו, מערבין אחד. פחות מארבעה על ארבעה, או למעלה מעשרה, מערבין שנים ואין מערבין אחד: ב כותל שבין שתי חצרות גבוה עשרה ורחב ארבעה, מערבין שנים ואין מערבין אחד. היו בראשו פרות, אלו עולין מכאן ואוכלין, ואלו עולין מכאן, ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה. נפרץ הכתל עד עשר אמות, מערבין שנים, ואם רצו

רבנו עובדיה מברטנורא

א חלון בתוך עשרה. שיהא קצת ממנו ואפילו משהו בתוך עשרה סמוך לקרקע: מערבין שנים שני עירובין, אלו לעצמן ואלו לעצמן ואסורים זו עם זו: ואם רצו מערבין אחד. עירוב אחד, שיתנו אלו עירובן באחת ויערבו עמון ויהיו אחד: פחות מארבעה. לאו פתח הוא ואין ראוי לעבור מוּזו לוּו. ולמעלה מעשרה נמי לא ניהא תשמישתיה, הלכך אין מערבין אחד. ודוקא בחצר, שאינה מקורה, אבל בבית המקורה אפילו למעלה מעשרה מערבין אחד, שדרך לשום ספסלים ותיבות סביבות הבית וניהא תשמישתיה: ב כותל שבין שתי חצרות. האי דנקט רחב ארבעה לאו משום דצריך רחב ארבעה למהוי סתימה, דמחיצה ברוחב כל דהוּו היא דתימה. אלא משום דבעי למתני סיפא היו [בראשו] פירות אלו עולין מכאן ואוכלין ובלבד שלא יורידו למטה, דחשיב רשות באנפי נשפה, ולהאי דינא צריך שיהיה רחב ארבעה, דפחות מארבעה הוי מקום פטור ומותרין אלו ואלו להוריד למטה: ובלבד שלא יורידו למטה. לדיוורין בבתיים, אבל בחצר שרי: יותר מכאן. הוי פרצה, והוי כולה בחצר אחת, ואם עירבה כל אחת לעצמה הוי כאילו חולקין

prefer, only one because it [the breach] is like a doorway [therefore, it does not invalidate the partition, if they choose to make two *eruv*]. Yet, there still is easy access between the two and therefore, if they prefer, they can make one *eruv*]. If the breach was greater [than ten, thereby invalidating the partition between the two courtyards], only one *eruv* may be prepared; two may not be prepared. (3) If a trench between two courtyards was ten handbreadths deep and four handbreadths wide [and completely separated the two courtyards] two [separate] *eruv* must be

prepared instead of one, even if it [the trench] was filled with stubble or straw [since the owner will likely remove it to use as feed, this is not a permanent fill]. If, however, it was full of earth or gravel [i.e., a more permanent fill] only one *eruv* may be prepared, instead of two. (4) If a board four handbreadths wide was placed across it [the trench to serve as a bridge] and so too, [in a case] where two balconies were opposite one another [and they placed a board across them], the tenants may prepare two *eruv* or, if they prefer, only one [the bridge is viewed as a door between the two courtyards and therefore has the same law as in Mishnah 1 above]. If the board was of a lesser width [than four handbreadths], two *eruv* must be prepared, but not one. (5) If a haystack between two courtyards was ten handbreadths high [effectively separating the two courtyards] two *eruv* must be prepared, instead of one. The tenants of the one courtyard may feed their cattle at their side and those of the other courtyard may feed theirs in the other side [we do not fear that the animals will eat so much on a single Sabbath to invalidate the wall of hay thereby invalidating the *eruv*, (the animals would have to eat an area of ten cubits by ten handbreadths since a breach ten handbreadths high but less than ten cubits wide would be viewed as an entrance and would not invalidate the wall)]. If the height of the haystack was reduced to less than ten handbreadths [in an area of over ten cubits of the wall, only], one *eruv* may be prepared, but not two. (6) How is *shituf* in an alley effected? One [of the residents] places a jar [with liquid or food (see, Mishnah 8)] and declares

רבנו עובדיה מברטנורא

את עירובן ואוסרין אלו על אלו: ג חריץ. ארוך הוא ומפסיק על פני כל החצר כולה: ורחב ארבעה. דפחות מכאן נוח לפסעו משפתו לשפתו: ואפילו מלא תבן וקש. לאו סתימה היא, דלא מבטל ליה התם דסופו ליטלו: ד נתן עליו נסר. משפתו לשפתו כעין גשר, הוי כמו פתח: שתי גזוזטראות. כמין תקרה בולטת מרשות היחיד על רשות הרבם, ונתן נסר רחב ארבעה מוז לזו, הוי נמי פתח: פחות מכאן. שאין הנסר רחב ארבעה, אדם ירא לעבור עליו ולא ניחא תשמישתיה: ה מתבן. גדיש של תבן, ומפסיק על פני כל רוחב החצרות: אלו מאכילין. מניחין בהמתן לאכול מן התבן, ולא חיישינן דילמא ממעיט התבן מעשרה והווי להו חדא רשותא ואסרי אהרדי ומטלטלי בחצר ולא מסקי אדעתייהו, להא לא חיישינן דהא אפילו אמעיט אי לא הוי המעיט על פני עשר אמות ויותר, לא אסרי, דהא עשר אמות פתוחא הוי, ואין בהמה ממעטת כל כך באכילתה (בשבת אחת): נתמעט התבן מעשרה טפחים. על פני כל אורך החצר או במשך עשר אמות(ועוד): מערבין אחד. אם נתמעט בחול לפני השבת: ו מניח את החבית. משלו

מְעַרְבִין אֶחָד, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּפֶתַח יוֹתֵר מִכָּאֵן מְעַרְבִין אֶחָד וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם: ג חריץ שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת עֲמוּק עֲשָׂרָה וְרַחֵב אַרְבַּע מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד, אֶפְלוּ מְלֵא קֶשׂ אוֹ תֵבֶן. מְלֵא עֶפֶר, או צְרוּרוֹת, מְעַרְבִין אֶחָד, וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם: ד נתן עליו נֶסֶר שֶׁהוּא רַחֵב אַרְבָּעָה טַפְחִים, וְכֵן שְׁתֵּי גְזוּזְטְרָאוֹת זו כְּנֶגֶד זו, מְעַרְבִין שְׁנַיִם, וְאִם רָצוּ מְעַרְבִין אֶחָד. פחות מכאן, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד: ה מתבן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפְחִים, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד. אלו מאכילין מִכָּאֵן וְאלו מאכילין מִכָּאֵן. נתמעט התבן מִעֲשָׂרָה טַפְחִים, מְעַרְבִין אֶחָד וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם: ו כיצד משתתפין בַּמְבוּי, מניח

that this belongs to all the residents of the alley and he confers possession to them through the hand of his grown-up son or daughter, through the hand of his Jewish manservant or maidservant or through the hand of his wife [these, being independent of him, may pick up the jar and say: We are hereby taking possession of the jar on behalf of all the residents of the courtyards] but he may not confer possession either through his son or daughter if they are minors or through

his Canaanite slave or slave-woman because their hand is as his hand [since they are his possessions, it is as if he took it from his right hand and placed it into his left hand, which is not considered a proper transfer of possession]. (7) If the food was reduced [from its proper amount, one of the residents] must add to it and again confer possession [upon others], but there is no need to inform them. If the number of residents has increased, he must add food and confer possession [upon them] and [in a case where there were three courtyards, the middle one opening up both into the alley of the left courtyard and also into the alley of the right courtyard, and the merging with one will preclude usage of the other alley, in such a case] they must be informed of the facts [i.e., one may not confer possession on behalf of the residents without their knowledge, since one of the residents may prefer to use the other alley]. (8) What is the quantity required? When the residents are many [18 or more people], there should be food sufficient for two meals [for one person and this is enough] for all of them [i.e., 18 dried figs] and when they are few [i.e., fewer than 18 people], there should be food the size of a dried fig as [is the minimum size] in [the prohibition of] carrying on the Sabbath, for each one. (9) Rabbi Yose ruled: This applies only when first establishing the *eruv*, but in the case of the remnants of an *eruv* [i.e., a previously established *eruv* in which the food set

את התבית ואומר, הרי זו לכל בני המבוי, ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העֶבְרִים ועל ידי אשתו, אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחתו הפְּנֵעִים, מפני שידן כידו: ז נתמעט האוכל, מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע. נתוספו עליהם, מוסיף ומזכה, וצריך להודיע: ח כמה הוא שעורו, בזמן שהן מרבין, מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מעטין, כגרוגרת, להוצאת שבת לכל אחד ואחד: ט אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים, בתחלת ערוב. אבל בשירי

רבנו עובדיה מברטנורא

אם ירצה ואז צריך לזכות, דאילו משלהם אין צריך לזכות: ומזכה להם על ידי בנו ובתו. אומר להם קבלו הבית זו וזכו בה לשם כל בני המבוי, והזוכה מגביה העירוב בידו טפח מן הקרע, דכל היכא דמנחא ברשותיה לא הויא זכיה, ואומר זכיתיה להם: שידן כידו. ולא זכיה היא: ז נתמעט האוכל. משיעורו המפורש לקמן במתניתין: מוסיף ומזכה. אם בא להוסיף משלו אפילו ממין אחר שאינו ממין השיתוף הראשון, מוסיף ומזכה ואינו צריך להודיען, כיון שנשאר קצת מן המין הראשון אינו נראה כמערב בתחלה. אבל אם נותן ממין השיתוף הראשון אפילו כלה לגמרי מביא מאותו המין ומזכה ואינו צריך להודיען: נתוספו עליהם. דיורין: מוסיף ומזכה וצריך להודיע. ודוקא בזמן שיש לחצר שני פתחים לשני מבואות, שכשעושה עירוב עם אנשי מבוי זה אסור להשתמש במבוי אחר, לפיכך צריך להודיע, דילמא לא ניחא להו לקנות ברוח זו ולהניח יד ברוח שכנגדה. אבל אם אין לו פתח אלא למבוי זה שנשתתפו בו תחלה, אינו צריך להודיע, דזכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לאדם אלא בפניו: ח מרובין. שמונה עשר בני אדם ולמעלה: מועטין. פחות משמונה עשר: מזון שתי סעודות. הן שמונה עשר גרוגרות: להוצאת שבת. שיעור של הוצאת שבת, כי המוציא אוכלים בשבת אינו חייב בפחות מכגרוגרת: ט בשירי ערוב. שנתמעט משיעורו: ולא אמרו לערב בחצרות. אחר שנשתתפו במבוי, אלא שלא תשתכח תורת עירובי חצרות מתינוקות שאינן יודעין שנשתתפו במבוי, הלכך מקילין ביה ואע"ג דטעמא דמערבין עירובי חצרות לאחר שנשתתפו במבוי הוי כדי שלא תשתכח תורת עירוב מן התינוקות

aside diminished in size], even the smallest quantity of food is sufficient, since the sole reason for the injunction to provide *eruv* for courtyards [after *shituf* had already merged all the residents who use the alleyways] being that [the law of *eruv* of courtyards] should not be forgotten by the children. (10) With all [types of food and liquid] may an *eruv* [*techumin*] and a *shituf* be effected [and regarding the merging of courtyards which requires bread, all types of bread (even small pieces) may be used] except water or salt; these are the words of Rabbi Eliezer. Rabbi Yehoshua says: [Only] a **whole** loaf of bread is a valid *eruv* [for the *shituf* — merging of courtyards] even if it were baked from one *se'ah* [of flour which is an extremely large amount]. If it is broken [in pieces], it is not valid for an *eruv*, while a loaf the size of an *issur* [a small amount of flour], provided it is whole, may be used for *eruv* [however, there must be enough of these loaves to meet the minimum requirement of food, namely the equivalent of a dried fig for each member]. (11) A man may give a *ma'ah* [a coin] to a shopkeeper or a baker in order that he acquire a share in the *eruv* [i.e., when the other residents come for an *eruv* collection to the shopkeeper or baker, he should give them a share for him]; these are the words of Rabbi Eliezer. But the Sages say: His money acquires no share for him [because money does not cause possession of articles; an article must be picked up in order to acquire ownership, here his participation in the *eruv* consists of contributing money and money does not make an *eruv*], though they agree that in the case of all other men, [not a shopkeeper or baker] his money may acquire one [i.e., he gave him the money not to purchase bread, but rather, to act as his proxy and join in the *eruv* for him] since an *eruv* may be prepared only with one's consent [and therefore, in the case of the shopkeeper or baker, since he only bought the items but did not declare Be my proxy and make this *eruv* for me, his participation is not valid] Said Rabbi Yehudah: this applies only to *eruv* of Sabbath limits [*eruv techumin*] but, in the case of *eruv* of courtyards, one may be prepared for a person irrespective of whether he is aware of it or not, since a benefit may be conferred on a man, in his absence, but no [possible]

רבנו עובדיה מברטנורא

מכל מקום אין הלכה כרבי יוסי בשיירי עירוב, דלא מקילינן ביה כולי האי: **י בכל מערבין**. עירובי תחומין, דאילו עירובי חצרות אין מערבין אלא בפת. ומיהו בכל מערבין דאמר רבי אליעזר הכא, לאתויי עירובי חצרות שמערבין בפת פרוסה ואין צריך כבר שלמה, ופליג עליה ר' יהושע ואמר דוקא כבר שלם הוא עירוב. והלכה כרבי יהושע: **אין מערבין בו**. וטעמא משום איבה שבאים בני החצר לידי מחלוקת ולומר אני נותן שלימה והוא נותן פרוסה: **כבר באיסור והוא שלם מערבין בו**. נותנין אותו בעירוב עם שאר ככרות של בני חצר, ובלבד שיהיה בין כולם כגורגרת לכל אחד ואחד. ורמב"ם פירש דכבר כאיסור מערבין בו לבדו לכל בני החצר ואין צריך שיעור: **לא נותן אדם מעה לחנוני**. המוכר יין, ודר עמו במבוי: **אין לנחתום**. המוכר ככרות ודר עמו בחצר. שיזכה לו בעירוב עם חבריו. אם יבואו בני מבוי לקנות ממך יין לשתות, או בני חצר לקנות כבר לעירוב, שיהיה לי חלק בו: **לא זכו לו מעותיו**. שאין מעות קונות עד שימשוך. ואפילו עירוב זה החנוני לכל האחרים וזכה גם לזה, אינו עירוב, שהרי לא נתכין לזכות לו במתנת חנם כשאר המזכין בעירוב אלא שיקנה במעה והרי אינה קונה לו דמעות אינן קונות ונמצא מערב לו במעותיו: **ומודים**

disadvantage may be imposed on him, in his absence [therefore, in the case of the Sabbath limit, one cannot serve as a proxy for his friend without his knowledge, (since he may have preferred his original two thousand cubit radius of his home over the new two thousand cubit radius from the *eruv*)].

בְּעֵרֹבֵי חֲצוּרוֹת, מְעַרְבִין לְדַעְתּוֹ וְשֵׁלָא לְדַעְתּוֹ, לְפִי שְׂוִכִין לְאָדָם שְׁלָא בְּפִנְיֹו, וְאִין חֲבִין לְאָדָם שְׁלָא בְּפִנְיֹו:

רבנו עובדיה מברטנורא

בשאר כל אדם. בעל הבית שאמרו לו חבירו הילך מעה זו וכה לי בעירוב, והלך ויכה לו, שקנה עירוב, דהואיל ואין בעל הבית רגיל למכור ככרות לא נתכוון זה אלא לעשותו שליח ונעשה כאומר לו ערב לי: **שאיין מערבין לאדם.** כשמערבין לו משלו אלא מדעתו. הלכך גבי חנוני כי אמר לו וכה לי לא נתכוון אלא לקנות ממנו ולא סמך עליו שיעשה שלוחו ומעות אינן קונות ולא סמכה דעתיה נמצא מערב לו שלא מדעתו: **ערובי תחומין.** חוב הוא, שמפסיד לצד האחר ושמא אין נוח לו. והלכה כרבי יהודה:

Gemara Eruvin 82a

גמרא עירובין דף פב.

Rabbi Yehudah said [When does this apply? To *eruvei techumin*, etc.]. [To turn to] the main text: Rabbi Yehoshua ben Levi laid down that wherever Rabbi Yehudah stated in a Mishnah, “*Eimatai* [When]” or “*Be-mah* [To what does this apply],” his intention was only to introduce an explanation of the words of the Sages. Rabbi Yochanan, however, held that *Eimatai* introduces an explanation, while *Be-mah* indicates disagreement. But does *Eimatai* introduce an explanation, seeing that we have learnt: And these are ineligible [to act as witnesses or judges]: A gambler, a usurer, a pigeon trainer, and traders in produce of the Sabbatical year [persons who make money out of any of these shady or dishonorable pursuits are regarded as virtual robbers who are disqualified from occupying any position of responsibility and trust], and Rabbi Yehudah stated: When is this so [*Eimatai*]? When a person has no occupation other than that, but if he has any other occupation he is eligible. And in connection with this it was taught in a *baraita*, And the Sages ruled: Whether he has no occupation other than that or whether he has another occupation, he is ineligible [Sanhedrin 25a; assuming that the Sages in the *baraita* are the same as those whose view is represented in the first clause of the Mishnah cited, is it not evident that even where he differs from a view expressed by the Sages, Rabbi Yehudah still used the introductory word *Eimatai*? An objection thus arises against both Rabbi Yehoshua ben Levi and Rabbi Yochanan]. [Answer:] That [the ruling in the last mentioned *baraita*] is a view which Rabbi Yehudah quoted in the name of Rabbi Tarfon [not that of the Rabbis in the Mishnah whose view Rabbi Yehudah in fact explained, and between whom and himself no difference of opinion exists]. For it was taught: Rabbi Yehudah quoting Rabbi Tarfon stated, Neither of

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְכוּ'. גּוֹפֵא אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֵוִי כָּל מְקוֹם שֶׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי וּבִמָּה בְּמִשְׁנֵתָנוּ אֵינּוּ אֶלָּא לְפָרֵשׁ דְּבָרֵי חֻקִּים. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר אֵימָתִי לְפָרֵשׁ וּבִמָּה לְחָלוּק. וְאֵימָתִי לְפָרֵשׁ הוּא וְהָא תָּנַן וְאֵלוּ הֵן הַפְּסוּלִין הַמְּשַׁחֵק בְּקוֹבֵי'א וּמְלוֹה בְּרִיבִית וּמְפָרִיחֵי יוֹנִים וְסוֹחְרֵי שְׂבִיעִית. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמְנֵן שְׂאִין לוֹ אוּמְנוֹת אֶלָּא הוּא אֶבֶל יֵשׁ לוֹ אוּמְנוֹת שְׁלָא הוּא הָרִי זֶה כְּשֶׁר וְתָנִי עֲלָהּ בְּכַרְיִיתָא וְחֻקִּים אוּמְרִים בֵּין שְׂאִין לוֹ אוּמְנוֹת אֶלָּא הוּא וּבֵין שְׂיֵשׁ לוֹ אוּמְנוֹת שְׁלָא הוּא הָרִי זֶה פְּסוּל. הֵיחָא דְרַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן הִיא דְתַנְיָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִשׁוּם רַבִּי טַרְפוֹן לְעוֹלָם אִין אֶחָד מֵהֶן

them [of the two men who had a bet, one of them undertaking to be a Nazirite if a certain person who passed by was a Nazirite and the other undertaking to be a Nazirite if that person was not a Nazirite] can possibly be regarded as a Nazirite, since Naziriteship is valid only when it is distinctly uttered [since neither of the two had any knowledge as to whether the man who passed them was, or was not, a Nazirite the vow of neither could be definite and neither, therefore, can be deemed valid]. It is thus obvious that when a person is in doubt as to whether he is or is not a Nazirite he does not [according to Rabbi Tarfon] submit himself to the vow. So also here [the *baraita* in which eligibility to act as witness or judge is denied to a gambler and the others, irrespective of whether they had, or had not, any other occupation] since no one knows beforehand whether one would gain or lose, neither [of the gamblers or partners in the game or transaction] fully consents to transfer possession to the other [the appropriation of such gain is, therefore, tantamount to robbery, which disqualifies the recipient from occupying any position of trust].

זוהר אמר דף צ ע"א

ולא יחלל וזרעו בעמיו כי אני יי מקדשו. תא חזי כל מאן דאפיק זרע לבטלה לא זכי למחמי אפי שכינתא ואקרי רע דכתיב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע האי מאן דאפיק ליה בידיה או באנתו אחרא דלא כשרא. ואי תימא דאפיק ליה באנתו דלא מתעברא הכי נמי לא. אלא כמה דאמרן ועל דא יבעי בר נש מקדשא בריד הוא דזימין ליה מאנא דכשרא דלא יפגים זרעיה.. מאן דאפיק זרעא במאנא דלא כשרא פגים ליה לזרעיה ווי למאן דפגים זרעיה. ומה בשאר בני נשא כד בכהנא דקאים לתתא כגוננא דלעילא בקדושה עלאה על אחת כמה וכמה. בעמיו מהו בעמיו דהא כתיב לעילא אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקה וכתיב ולא יחלל זרעו בעמיו. בהם מבעי ליה מהו בעמיו אלא מלא דא קלנא בעמיו פגמו בעמיו ועל דא כתיב כי אם בתולה מעמיו יקה אשה מעמיו ודאי כלא כגוננא דלעילא. כי אני יי מקדשו מהו מקדשו אלא אנא הוא ההוא דאיהו מקדש ליה בכל יומא ובגין כד לא יפגים זרעיה ולא ישתכח ביה פגמו. ובגין דא אני יי מקדשו דאנא בעינא לקדשא ליה וישתכח קדישא בכלא דקדישא ושתמש על ידא דקדישא. תא חזי קדשא בריד הוא (ד"צ עב) ושתמש על ידא דכהנא וישתכח קדישא כד אתי לשמשא ובגין דקדשא בריד הוא ושתמש על ידא דכהנא דאיהו קדישא כהנא ושתמש על ידא דדכיא דאתקדש בדכיותיה ומאי איהו לזנאי בר נש (ס"א כהנא) אחרא ושתמש על ידא דקדישא אחרא בגין דישתכחון כלא בקדושה לשמשא לקדשא בריד הוא זכאין איגון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי דעליהו כתיב (ויקרא ט) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי כמה פרישן ישראל מכלא בקדושה לשמשא לקדשא בריד הוא הדא הוא דכתיב (שם) והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יי. תו פתח ואמר (תהלים ג) לוי הישועה על עמך ברכתך סלה לוי הישועה הכי תגינן זכאין איגון ישראל דבכל אתר דאתגלו שכינתא אתגלית בהדיהו כד יפקון ישראל מגלותא פורקנא למאן. לישראל או לקדשא בריד הוא. אלא הא אוקמוה בכמה קראי והכא לוי הישועה ודאי אימתי על עמך ברכתך סלה. בשעתא דקדשא בריד הוא ישגח בכרבאן עליהו דישראל לאפקא לון מן גלותא ולאומבא להו כדיו לוי הישועה ודאי. ועל דא תגינן דקדשא בריד הוא ייתוב עמהון דישראל מן גלותא דהא הוא דכתיב (דברים ל) ושבו יי אלהיך את שבותך ורחמך:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sefer Chasidim, Chapter 26

שערי תשובה לרבינו יונה דף ו ע"ב

“Let your garments always be white.” (Ecclesiastes 9:8) A person should always view himself as though he is about to die. If he dies at that moment, he will die with his sin. Therefore, he should immediately repent of his sins. Our Rabbis, of blessed memory, said, “Repent [even] one day before ...” Therefore, one should repent one day before his death. And [even] one moment spent in repentance is [also] good. Do not say that one should not examine his ways and repent except from sins that involve an action, such as theft, licentiousness, robbery, and the like. Rather, just as a person must separate himself from and repent from these, so too, one must seek out evil thoughts and evil character traits that he has, in order to repent for them: anger, hatred, envy, theft, the pursuit of food, and the like — one must repent for all of them.

(קהלת ט) בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים לְעוֹלָם יִרְאֶה עֵצְמוֹ בְּאֵלוֹ נוֹטֶה לְמוֹת וְאִם יָמוּת בְּשַׁעְתּוֹ נִמְצָא מֵת בְּחֶטְאֹו לְפִיכָךְ יָשׁוּב מִחֶטְאָיו מִיָּד. וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה שׁוֹב יוֹם אֶחָד וְכוּ' לְפִיכָךְ יָשׁוּב יוֹם אֶחָד לְפָנָי מִיַּתְתּוֹ וְיִפֶּה שְׁעָה אַחַת בְּתִשׁוּבָה: אַל תֹּאמַר שְׂאִין לְחַפֵּשׂ בְּדַרְכָּיו וְלָשׁוּב כִּי אִם מִעֲבִירוֹת שֵׁישׁ בְּהֵן מַעֲשֵׂה כְּגוֹן גְּזֵל וְנוֹת וְגִנְבָה וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן אֵלֵא כִּשֵׁם שְׂצָרִיךְ אָדָם לְפָרוֹשׁ וְלָשׁוּב מֵהֵם כִּךְ הוּא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ בְּדַעוֹת הָרַעוֹת שֵׁישׁ לוֹ לָשׁוּב מֵהֵן מִן הַפֶּעַס וּמִן הָאֵיבָה אוֹ מִן הַקְּנָאָה אוֹ מִן הַגְּזֵל וּמִרְדִּיפַת הַמֶּאֱכָלוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן מִהַבֵּל צָרִיךְ לָשׁוּב. וְאֵלוֹ קָשִׁים יוֹתֵר מִן הָעוֹנוֹת שֵׁישׁ בְּהֵן מַעֲשֵׂה שְׂבוּמֵן שְׂאֵדָם רְגִיל בְּאֵלוֹ קָשָׁה לְפָרוֹשׁ מֵהֵן אַחֲרֵי אֲשֶׁר נִשְׁתַּקַּע וְדָשׁ לַעֲשׂוֹת וְעַל זֶה נֶאֱמַר (ישעיה

נה) יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְגו':

These are more difficult [to repent from] than sins involving an action. For when a person is accustomed to these, it is difficult to separate himself from them, since it has become habitual and he thinks nothing of doing them. About this it says, “Let the wicked abandon his path and the sinful man his thoughts.” (Isaiah 55:7)

Practical Law:

הלכה

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 3

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ג

(1) Many people are accustomed to praying both at the large and at the small *minchah*, with one of them [having the status of] an optional prayer. Some of the *Gaonim* [the heads of the Babylonian Yeshivot in the post Talmudic period] however, instructed that only at the large *minchah* should it be said as an optional prayer. This stands to reason, since it corresponds to something that is not constant every day [corresponding rather, to the continual-offering on the eve of Pesach]. But if one prayed the large *minchah* as an obligation, he should not pray the small *minchah* except as an optional prayer. (2) Thus, we learn that the proper time of the large *minchah* is from six and a

א נְהִיגוּ אֲנָשִׁים הַרְבֵּה לְהִתְפַּלֵּל מִנְחָה גְּדוּלָה וְקִטְנָה וְהָאֲחַת רְשׁוּת וְהָאֲחַת מְקֻצֶּת הַגְּאוּנִים שְׂאִין רְאוּי לְהִתְפַּלֵּל רְשׁוּת אֵלֵא הַגְּדוּלָה. וְכֵן הִדִּין נוֹתֵן מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּנֶגֶד דְּבַר שְׂאִינוֹ תְּדִיר בְּכָל יוֹם. וְאִם הִתְפַּלֵּל הַגְּדוּלָה חוֹבָה לֹא יִתְפַּלֵּל קִטְנָה אֵלֵא רְשׁוּת: ב הָא לְמִדַּת שְׂזִמָּן

half hours until nine and a half hours and the time of the small *minchah* is from nine and a half hours until an hour and a quarter remains of the day, and one must recite it by the time that the sun sets. (3) The time for the additional [*musaf*] prayer is after the morning prayer until seven hours of the day. One who recites it after seven hours, even though he has been derelict, has fulfilled his obligation,

because its time is the entire day.

מנחה גדולה משש שעות ומחצה עד תשע שעות ומחצה וזמן מנחה קטנה מתשע שעות ומחצה עד שישיאר מן היום שעה ורביע ויש לו להתפלל אותה עד שתשקע החמה: ג תפלת המוספין זמנה אחר תפלת השחר עד שבע שעות ביום והמתפלל אותה אחר שבע שעות אף על פי שפשע יצא ידי חובתו מפני שזמנה כל היום:

EMOR FOR TUESDAY

TORAH

אמור ליום שלישי

תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הגפש משבת שעברה

יא ועל כל נפש מתא לא ייעול לאבוהי ולאמיה לא יסתאב: יב ומין מקדשא לא

יא ועל כל-נפש מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא: יב ומן-המקדש לא יצא

(11) And he must not enter to any souls of dead people; he must not defile himself for his father or his mother. (12) He must not leave the Sanctuary, and

RASHI

(11) And [he must not enter] to any dead people — [i.e., “he must not enter”] the tent [or house, etc., wherein] the dead person [lies] (Torat Kohanim 21:28). ועל כל נפש מת — [This seemingly superfluous expression, rather than simply saying ועל כל נפש מת,] comes to include [the law that] a revi'it

[a “quarter” of a log] of blood [issued] from a dead person, defiles [the High Priest if he enters] into the tent [that contains that amount of the blood or more] (Sanhedrin 4a). **He must not defile himself for his father or his mother** — [Since the High Priest, unlike the regular priest (see verse 2 above), is forbidden to defile himself even for his parents, this seemingly superfluous statement here comes exclusively] to teach us that the High Priest is [nevertheless] permitted [to defile himself only] for a dead person for whom there is no one to attend to [his burial] (Torat Kohanim 21:28; Nazir 48a). (12) **He must not leave the Sanctuary** — i.e., the High Priest must not [leave the precincts of the Sanctuary in order to] follow the funeral procession [even of a relative] (Sanhedrin 18a). Furthermore, from [the continuation of] our verse here, [when it states “and he will not thereby desecrate the Sanctuary of his God,”] our Rabbis have learnt (Sanhedrin 84a) that a High Priest can officiate in the Holy sacrifices [even] if he is in the state of an onen [i.e., if his relative died

רש"י

(יא) ועל כל-נפש מת. באהל המת. נפש מת. להביא רביעית דם מן המת, שמשמא באהל. לאביו ולאמו לא יטמא. לא בא אלא להתיר לו מת מצוה: (יב) ומן-המקדש לא יצא. (תורת כהנים, נזיר לז) אינו הולך אחר המטה, ועוד מבאן למדו רבותינו שבהן גדול מקריב אוגן. וכן משמע: אף